

Ağanın Dişi

– E.Kirişçi · 19 Ağustos 2018

Bozkırda seraplar görölmekteydi. Ekinler kurumuş, toprak çatlamıştı. Adamın atleti terden sırlıslıklamdı. Kara sabanla tarla sürüyordu sürmesine ama gözlerinin önünden kız kardeşini istemeye gelenler, kardeşinin mutluluğu, yapacakları nişan, verecekleri yemek gitmiyordu. Öküzler iyice zorlanıp sağa sola sallanınca kendine geldi. Kurumuş bir ağacın gölgesine yanaştı. Hayvanların önüne kap koyup testiden su döktü. Alın terini silerek ağaç dibine oturdu. Sırtını gövdeye verdi. Testiyi başına dikti. Kana kana iğerken arkasından gençten bir adam sokuldu. Telaşlıydı. “Hasan abi, ne işin var sabanda!” Hasan başını kaldırıp baktı. Gözlerinin derininde mahpusların kederinden vardı. “Ağa oğlunu evlendiriyor. Unuttun mu? Kalk, kalk. Seni beni görmezse kafayı takar.” Hasan testiyi kardeşine uzattı. Doğrururken “Ah Mehmet'im ah! Ağanın da oğlunun da...”

Konak avlusuna yer sofraları kurulmuş kuzular çevriliyordu. Kadınlar bir tarafta erkekler bir tarafta... Ayranlar, şıralar, şalgamlar, tavuk dolmaları, içli köfteler, munbarlar... Suratlar asık. Konağın yüksek ahşap kapısının kanatları sağlı sollu açıldı. Beli bükölmüş ihtiyar adam eşikte belirdi. Merdivenlerde başını hafifçe kaldırıp sırtarak avluda toplananlara göz gezdirdi. Önünden arkasından çıkan delikanlılar kollarına girip basamaklardan indirdiler. İhtiyar sofranın başına konulmuş oymalı koltuğuna zoraki yürüyüp oturdu. Delikanlılardan uzun boylu olanı yanına gelip hap şişesinden bir tane avucuna düşürüp uzattı. İhtiyar tek seferde susuz yuttu. Kuzunun sırtından bir parça kesilip lavaşa sarıldı. İhtiyara ikram edildi. İhtiyar ağzını açtığında altın dişleri güneşte parladı. Mehmet tavuk budundan bir parça kopardı. Çiğnerken başıyla Hasan'a ihtiyarı işaret etti. “Cebimizde tek kuruş yok. Ağzı altın dolu.” Hasan Mehmet'i dürttü. “Duyacaklar,” derken çaylar ikram ediliyordu. Mehmet öfkelenmişti. “Gece girelim konağa. Basalım eteri, sökelim dişlerini.” Hasan, Mehmet'in böğrüne dirseği yapıştırdı. “Olmazzz” “Nedenmiş. Sen anca kork! Ayşe'ye nişanı neyle yapacağız!” Hasan çay bardağını işaret etti. “Fazla konuştun.” Mehmet bardağı ağzından iki parmağıyla tutup kaldırmıştı ki nasıl bırakacağını şaşırdı.

Ayın önüne bulut gelmiş mezarlık karanlığa gömölmüştü. Omuzlarında kazma kürekleriyle iki adam taşlık yoldan yürüyordu. “Mehmet, mezar ne tarafta kaldı?” Mehmet durdu. Hasan'ı kolundan tuttu. Çevresini dikkatle süzüyordu. Hasan cebinden kibrit çıkarttı. Mehmet eline vurup düşürdü. “Gören olur. Tam şurada.” Koşar adım çeşme yanındaki mezarlığa yöneldiler. Kazma kürek inip kalkıyor, arada bir başlar sağı solu kolaçan ediyordu. Hasan kazmayı son kuvvetiyle kaldırıp indirdiğinde tahta sesi duyuldu. Mehmet çukura atladı. Hasan kazmayı dışarı fırlattı. Beraber tahtaları kaldırdılar. Kefene dokunduklarında durdular. Mehmet gülömsedi. “Abi, çay soğudu mu?” Hasan'ın gözleri parlıyordu. Belinden çakısını çıkardı. “Soğudu Mehmet'im.” Baş kısmından göğsüne doğru kefeni kesti. Ağanın surati göröndü. Burunlarını tuttular. “Öğlen gömdük!” “Ağanın surat asık.” Mehmet pantolon cebini karıştırıp kerpeteni buldu. “Abi sen toplasan.” Hasan “Tövbe bismillah,” diye mırıldanırken çeneyi tuttu. Aşağı doğru çerkerken ağanın gözleri açıldı. “Allahh!” Hasan kefenin ayak ucuna sıçradı. Elini kalbinin üzerini

bastırıyor kesik kesik soluyordu. Mehmet'i gülme tuttu. "Abi devam devam" Hasan toparlandı. Başa uzanıp çeneyi aşağı çekti. "Ah Mehmet'im ah! Ağanın da..."